

שואה ולהט"ב – פעולה לקבוצות בוגרות

**אנא הודיעו לקבוצה כשבוע מראש כי אתן מתכננות להעביר פעולה בנושא שואה ולהט"ב וכי יתכן שחלק מהתכנים יהיו קצת קשים.

רקע:

נושא השואה בישראל הינו נושא שנלמד רבות מהזווית היהודית אך כמעט שאינו נלמד מזווית שונות רלוונטיות לא פחות. לדוגמא: השפעות השואה על יהודים במדינות צפון אפריקה, השפעות השואה על קומוניסטים, מתנגדי המשטר הנאצי, בני רומא (צוענים) וכמובן אנשים להט"בים. בפעולה זו, נרצה להאיר את הנושא של להט"בים בשואה דרך לימוד על חוקים האוסרים על להט"ביות (הומוסקסואליות) והשפעתם על הלך הרוח החברתי בתקופות היסטוריות שונות.

מטרות:

- 1) החניכה תכיר חוקים האוסרים על להט"ביות (הומוסקסואליות) בתקופות היסטוריות שונות.
- 2) החניכה תכיר את הרצף ההיסטורי סביב להט"בים בשואה וסעיף 175.
- 3) החניכה תדע יותר על הקשר בין זהויות להט"ביות והשואה והקשרם ההיסטורי לזמן הווה.

מהלך:

א) חוקים האוסרים על להט"ביות (הומוסקסואליות) בתקופות היסטוריות שונות:

- 1) **נחלק את הקבוצה ל 4 קבוצות קטנות, נחלק לכל קבוצה טקסט שונה המדבר על חוקים האוסרים על להט"ביות (הומוסקסואליות) (נספח 1). כל קבוצה תקרא את הטקסט ותנסה לענות על השאלות הבאות:**
 - מה נאסר על ידי החוק באותה התקופה? (למדריכה: פרקטיקה מינית מסויימת כגון מין אנלי? יחסים אינטימיים בין גברים? יחסים של אדם עם חיה? יחסים בין בני אדם שלא כדרך הטבע?)
 - מה הסיבות לאיסור הפרקטיקה המינית? (למדריכה: דתי? לאומי? הפקרות מוסרית? מדעית? פגיעה מוסרית? פגיעה בפריון? פגיעה בבטחון האומה? פגיעה ברוח האומה?)
 - באיזה אופן רוח התקופה ההיסטורית השפיעה על השימוש בחוק? (למדריכה: התחזקות רוחות חברתיות מסורתיות, דתית ולאומית? עליתם של שליטת טוטליטריים?)
 - כיצד נענשו א. שים להט"בים בתקופת החוק? (מאסר? מוות? הדרה חברתית? חוסר לגיטימיות ממוסדת?)
- 2) כל קבוצה תציג בפני המליאה את רשמיה.

ב) פעולות התנגדות לחוקים המפלים:

במהלך ההיסטוריה חוקים אלו התחזקו ונחלשו בעקבות רוחות חברתיים שונים. ננסה להבין את ההקשרים החברתיים לחיזוק או היחלשות חוקים אלו:

1) נשים במרכז המעגל 3 קטעים נוספים המדברים על התנגדות לחוקים המפלים בתקופות היסטוריות שונות (נספח 2).

נשאל:

- מהם הכוחות המתנגדים לחוקים המפלים? (למדריכה: ארגונים, מחוקקים? אנשי רוח ומדע?)
- מהם ההצדקות להתנגדות לחוקים אלו? (למדריכה: זכויות אדם ואזרח? מתן לגיטימיות חברתית ללהט"ביות? מניעת פגיעה פיזית בלהט"בים? חתירה לשוויון חברתי?)
- באיזה אופן הרוח החברתית בנקודה היסטורית מסויימת יצרה התנגדות לחוקים המפלים? (חקיקה ליברלית? התנגדות להתחזקות דתית? שאיפה לשוויון בזכויות אדם ואזרח?)

ג) דיון:

לאחר שהרחבנו את ידיעתנו לגבי סעיף 175 שגרם לכליאה, רציחה ומאסר של אנשים להט"בים בתקופת השואה, והתעמקנו בהקשרים חברתיים בתקופות היסטוריות שונות:

- מה ניתן ללמוד על גמישותם ההיסטורית של חוקים המפלים להט"בים בחברות שונות בתקופות שונות?
- האם גם בחברה הישראלית יכול להשתנות המצב לרעה? (שימו לב לא לעורר חרדה.... אבל אפשר לספר כי מצבם החברתי של להט"בים לפני עליית הנאצים היה משגשג בברלין של שנות ה-20).
- באיזה אופן היחס החברתי ללהט"בים משקף רוח חברתית בנקודה היסטורית מסויימת?

לסיכום:

מאסרם ורציחתם של להט"בים בתקופת השואה היה תהליך ארוך טווח שכלל שימוש בחוקים להט"בופובים, סגירתם של מקומות מפגש להט"בים (ברים, מועדונים, מכון המחקר מדעי ותרבותי) ובסופו מעצרים, כליאתם ורציחתם של אנשים להט"בים. הלך הרוח החברתי נגד אנשים להט"בים הלך והתחזק, וכלל תעמולה אנטי-להט"בית שבאה לחזק את השלטון הנאצי הטוטליטרי. ניתן להמליץ לחניכות לראות את הסרט התיעודי "סעיף 175" בלינק הבא:

<https://www.youtube.com/watch?v=wAYUWvtvzLM&t=1902s>

אירופה בין המאה ה-13 למאה ה-19

במחצית השנייה של המאה ה-13 באירופה השתנה מעמדו החוקי של מין אנאלי בין גברים, והפך לעבירה פלילית - עד אז הוא היה בעיקר בגדר חטא דתי, אם כי קיסרים רומיים שונים הוציאו אותו מחוץ לחוק גם הם. ברוב ארצות אירופה "מעשה סדום" הפך לעבירה שדינה מוות.

ב-1532 פרסם קרל החמישי את הקונסטוטוציו קרימינליס קרולינה (החוקה הפלילית של קרל), שנשארה בתוקף באימפריה הרומית הקדושה עד סוף המאה השבע-עשרה. על פי סעיף 116 למסמך זה:

"העונש להפקרות (Vnkeusch) העומדת בניגוד לטבע. במקרה של מעשה הפקרות בין אדם לחיה, גבר לגבר, אישה לאישה, דמם יהא בראשם. ולפי המנהג המקובל ייטרדו באש מן החיים אל המוות (man solle sy... mit dem feure vom lebenn zum tode richtenn).

ב-1794 נחקק בפרוסיה קודקס חדש שחולל רפורמה בחוקים הישנים, והחליף את עונש המוות במאסר. על פי סעיף 143 של הקודקס:

מעשה תועבה הנוגד את הטבע (widernatürliche Unzucht) בין בני אדם ממין זכר או בין בני-אדם וחיית, עונשו מאסר שאורכו שישה חודשים עד ארבע שנים, וכעונש נוסף שלילה מיידית של זכויות האזרח".

מבחינה זו הייתה פרוסיה מתקדמת יותר משאר המדינות, והרפורמה בחוק נחשבה כהוכחה לנאורות של פרוסיה בעידן האורות. בצרפת נחקק קודקס נפוליאון ב-1804 שהפך יחסי מין בין גברים לחוקיים כל עוד הם בהסכמה (מחבר הקודקס העיקרי, ז'אן ז'אק רז'י דה קמבסרס, היה הומוסקסואל בעצמו). במהלך כיבושיו של נפוליאון הוחל הקודקס במדינות אחרות באירופה, ביניהן הולנד; בוואריה אימצה גם היא תקנה דומה ב-1813 לגבי יחסי מין הומוסקסואליים בהסכמה.

לאור התפתחויות אלו, התעוררה בממלכת פרוסיה דאגה באשר לעתידו של החוק, ובשנת 1869, שנתיים לפני ייסוד האימפריה הגרמנית, התמנתה ועדה רפואית לחקור את הנושא; בוועדה השתתפו, בין השאר, הרופאים המפורסמים רודולף וירכוב והיינריך אדולף פון בארדלן. במסקנות שהגישה הוועדה נטען כי לא נמצא בסיס רפואי לחקיקה נגד זואופיליה ומין בין גברים, וכי אין הם שונים מסוגים אחרים של יחסי מין שהחוק לא ראה לנכון להתייחס אליהם.

למרות זאת, בטיטות החוק שהגיש ביסמארק לפני הקונפדרציה הצפון גרמנית ב-1870 נשארו הסעיפים המעניינים הומוסקסואליות, וביסמארק הצדיק זאת בדאגה לדעת הקהל:

"אף כי ניתן להצדיק השמטתם של חוקים פליליים אלה מנקודת מבט רפואית, כמו גם מסיבות הקשורות בתאוריות שונות של החוק הפלילי, חוש הצדק של העם (das Rechtsbewußtsein im Volke) רואה במעשים אלו לא רק חטא כי אם גם פשע".

ב-1 בינואר 1872 אומץ חוק העונשין של הקונפדרציה הצפון גרמנית בידי האימפריה הגרמנית כולה (כולל בוואריה), וסעיף 175 שלו היה זהה כמעט לחלוטין לגרסה הפרוסית מ-1794.

סעיף 175 לחוק העונשין הגרמני

בתקופה הנאצית שונתה ההגדרה מ'עבירה' ל'פשע', ובכך הגדילו את העונש הפוטנציאלי לחמש שנות מאסר. כמו כן הם הסירו את הביטוי 'שלא כדרך הטבע', שנתפס כמתייחס למין אנאלי בלבד. כדי לעבור על החוק מספיק היה לגרום ל'פגיעה בחוש הבושה', כך שלא היה צורך אפילו במגע כלל - אפילו מבט לא צנוע עלול היה להביא להרשעה. שינוי החוק הביא לעלייה תלולה במספר המעצרים.

היינריך הימלר היה האדריכל הראשי של רדיפת ההומוסקסואלים בגרמניה הנאצית. הרציונל שלו לכך היה שגברים הומוסקסואלים מדביקים ב'סטייתם' גברים אחרים, אשר בכך נגרעים ממאגר ההפריה הזכרי של הגזע הארי. בנוסף, לשיטתו, ההומוסקסואלים נוטים להתכנסויות בעלות אופי קונספירטיבי, דבר העלול לסכן את ביטחון הרייך השלישי ועלול לפגוע ב"רוח הגרמנית". הוכנסו מספר תיקונים לסעיף 175 המרחיבים את הגדרת הפעילויות ההומוסקסואליות האסורות, ועל הגסטפו והאס אס הוטל לאכוף וליישם את החוק. מספר העצירים תחת סעיף 175 עלה בהתמדה. אם ב-1933 נעצרו 835 איש, הרי בשנת 1936 נעצרו 5,321 וב-1939 כבר נעצרו 24,450 עבריני סעיף 175. מי שהוגדר כ'הומוסקסואל חסר-תקנה' (unverbesserlicher Homosexuelle) נשלח בתום תקופת המאסר, או במקומה, למחנה ריכוז בגרמניה (בעיקר דכאו, בוכנוואלד וזקסנהאוזן). המדיניות הנאצית הייתה שאין שולחים אזרחים ארים למחנות מוות במזרח, ולפחות מפריבילגיה זו נהנו על פי רוב גם אסירי סעיף 175. אסירים השפוטים תחת סעיף 175 סומנו במחנות בתג משולש ורוד על בגדם, סימון שלימים הפך להיות אחד מסמלי הגאווה של הקהילה ההומוסקסואלית.

סעיף 175 גם שימש לעתים למעצר יריבים פוליטיים, בהיעדר עילה אחרת למעצרו. בניגוד לרדיפת מיעוטים אחרים באירופה, כיהודים וצוענים, בוצעה רדיפת הומוסקסואלים לרוב בגבולות גרמניה בלבד, אך בכמה מקרים נאסרו הומוסקסואלים גם בארצות השפלה וצרפת.

אין עדויות לכך שהייתה תוכנית כוללת להכחדה של האוכלוסייה ההומוסקסואלית, בדומה ל"פתרון הסופי". המדיניות הרשמית הייתה, ככל הנראה, לדאוג ל"חינוך מחדש" של אותם הומוסקסואלים הניתנים ל"תיקון", ובאלה שאינם ניתנים לתיקון לטפל באמצעות סירוס. אולם, הביצוע בפועל של מדיניות חינוכית זו בידי אנשי האס-אס היה מרחיק-לכת וברוטאלי ביותר, ומרבית ההומוסקסואלים שנשלחו ל'התחנך' במחנות הריכוז שבו מהם. הם זכו שם ליחס רע ומשפיל במיוחד לעומת אסירים "אריים" אחרים, והיו קורבנות להתעללות סדרתית ומתמשכת. הם סומנו במשלוש ורוד (לגברים) ובמשולש שחור לנשים (א-סוציאליות).

היות שנחשבו סוטים מסוכנים, הם הוחזקו בנפרד ובריוחוק מיתר האסירים ה"אריים" ונאסר עליהם כל מגע איתם. לצורכי חינוך ושבירת רוחם הם הועסקו בעבודות פרך חסרות כל תכלית, והיו הראשונים לשמש כשפני ניסיונות בניסויים רפואיים. חלו עליהם מגבלות ואיסורים שאפילו במושגי מחנות הריכוז הנאציים נחשבו כחריגים וקיצוניים. רבים מהם סורסו. שיעור התמותה במחנות בגרמניה בקרב ההומוסקסואלים היה השני בגובהו מבין קבוצות האסירים, לאחר היהודים – כ-60%.

אין סטיסטיקה רשמית של מספר ההומוסקסואלים שנשפו בתקופת המשטר הנאצי. על פי הערכות, בין 1933 ל-1945 נעצרו כ-100,000 הומוסקסואלים בגרמניה הנאצית מתוקף סעיף 175. לפחות מחציתם נידונו לעונשי מאסר, מרביתם בבתי כלא רגילים, וכ-10,000 נשלחו למחנות ריכוז. בנוסף, היו כאלה שמצאו את מותם בדרכים אחרות, שלא במחנות. סה"כ מעריכים שבין 10,000 ל-15,000 הומוסקסואלים נספו, בשלוש קטגוריות עיקריות: כאלה שנעצרו, נשפטו והוצאו להורג; כאלה שנשלחו למחנות ריכוז, בהם מצאו את מותם מהתעללות, רעב או מחלה; וכאלה שאושפזו במוסדות והומתו במסגרת תוכנית T4 - אותנטיה.

איסור על משכב זכר בחוק הישראלי עד לשנת 1988

חוק האוסר על משכב זכר היה למעשה ירושה מהחקיקה המנדטורית הבריטית, שהפכה לחקיקה הישראלית עם הקמת המדינה. לשון החוק היתה: "כל אדם: 1. השוכב עם אדם שלא כדרך הטבע, או 2. השוכב עם בהמה, או 3. המרשה לזכר לשכב עמו (או עמה) שלא כדרך הטבע, יואשם בפשע ויהא צפוי לעשר שנות מאסר".

החוק אמנם אינו מדבר על הומואים, אלא על "שלא כדרך הטבע", ואולם משמעותו היתה ברורה. במאמרם "בין שתיקה לגינוי – הבניית הזהות של ההומואים בשיח המשפטי בישראל", מציינים ד"ר יובל יונאי ועו"ד דורי ספיבק כי החוק הישראלי למעשה מעולם לא אסר את עצם ההומוסקסואליות, ויונאי מוסיף כי המלה כלל לא רווחה בציבור בישראל עד לשנות ה-60. למרות זאת, עד לביטול החוק נתפסו הומואים ולסביות בעיני עצמם ובעיני הציבור כעוברים על החוק. יונאי וספיבק מציינים שהמשטרה נמנעה מאכיפת האיסור כנגד בוגרים שקיימו יחסי מין בהסכמה, בעקבות הנחיית היועץ המשפטי לממשלה חיים כהן משנות ה-50, ובכל זאת, החוק היה כלי שהשתמשו בו במקרים שבהם הופעלה אלימות או במקרים של יחסי מין עם קטינים, והיה קל יותר להרשיע על סעיף "שלא כדרך הטבע", מאשר להוכיח את עצם קיומה של כפייה בקיום היחסים.

כליאה של הומוסקסואלים בצ'צ'ניה 2017

העיתון הרוסי הגדול "נובאיה גאזטה" המזוהה עם האופוזיציה במדינה, דיווח אתמול כי כוחות הבטחון בצ'צ'ניה החלו בשבועות האחרונים בטיהור האזור מהומוסקסואלים.

לדברי העיתון, עד עתה ידוע על יותר מ-100 גברים שנעצרו בגין "נטייה מינית לא מסורתית או חשד לנטייה כזו" על ידי המשטרה באזור המוסלמי ברוסיה, לפחות שלושה מתוכם נרצחו. בין העצורים מנהיגים דתיים בולטים ולפחות שני מנחי טלוויזיה ידועים.

על פי הדיווחים, המעצרים ההמוניים אושרו על ידי גורמים רשמיים ברשויות אכיפת החוק הפדרליות של רוסיה, בהן הפרקליטות, משרד הפנים ושירות הביטחון הפדרלי.

איתור הגברים ההומואים התבצע דרך הרשתות החברתיות, באמצעות שליחת הודעות לדייטים לקורבנות. אלו שנענו להודעה הותקפו או נעצרו, חלקם נעלמו למספר ימים ורק בהמשך התגלו מוכים וחבולים.

בעקבות המעצרים החלו גברים רבים להסתיר את פעילותם, למחוק את חשבונות שלהם ברשתות החברתיות, וחלקם אף נמלט מהאזור.

גישתו של הנשיא קדירוב להומואים ידועה. בשנת 2008 הכריז כי "בשביל צ'צ'ני, הפשע הכי גרוע הוא להגיד 'אני חבר של הומוסקסואל'". במהלך כהונתו נהג קדירוב להרוס מועדונים של הקהילה מכיוון שהם "מחלישים את המדינה ואת הרצון, הכבוד והאומץ של העם"

רמזן קדירוב מונה בשנת 2007 לנשיא צ'צ'ניה על ידי הרוסים, לאחר שנים בהן נלחם לצד המורדים נגד שלונות רוסיה. מאז מינויו נרשמה ירידה יחסית במספר אירועי הטרור באזור, אך פעילי זכויות אדם טוענים ששלטונו גבה מחיר כבד מהאוכלוסייה. לטענתם, הנשיא הצ'צ'ני אחראי לחטיפות, עינויים ורציחות של מתנגדיו.

הוועדה המדעית-הומניטרית בגרמניה 1897-1933

הוועדה המדעית-הומניטרית (בגרמנית: Wissenschaftlich-humanitäres Komitee, בראשי תיבות: WhK) היה ארגון אשר הוקם בברלין ב-14 או ב-15 במאי 1897, במטרה לנהל מערכה שתביא להכרה חברתית בלסביות, הומוסקסואלים, ביסקסואלים וטרנסג'נדרים (להט"ב) ולפעול נגד אפלייתם בחוק. הארגון היה הראשון מסוגו בהיסטוריה.

החברים המקוריים בוועדה המדעית-הומניטרית היו הרופא מגנוס הירשפלד, המו"ל מקס שפור (Spohr), עורך הדין אדוארד אוברג (Oberg) והסופר פרנץ יוזף פון בילוב (von Bülow). הסופר אדולף בארנד, הסקסולוג בנדיקט פרידלנדר והעיתונאי קורט הילר הצטרפו אל הארגון בהמשך. בשנת 1929 ירש הילר מהירשפלד את תפקיד יושב-ראש הוועדה.

בתחילה התמקדה הוועדה בסעיף 175 לחוק העונשין הגרמני, אשר אסר על יחסים אינטימיים בין גברים. הוועדה סייעה לגברים אשר הועמדו לדין בגין הסעיף, וקיימה הרצאות ציבוריות בנושא. בנוסף, עסקה הוועדה באיסוף חתימות לעצומה הקוראת לביטולו של החוק, שעליה חתמו בין היתר לב טולסטוי, ריינר מריה רילקה, אלברט איינשטיין, הרמן הסה ותומאס מאן. העצומה הוגשה לפרלמנט הגרמני ב-1898, 1922 וב-1925, אך נכשלה ולא זכתה לתמיכת הפרלמנט. סעיף 175 נשאר על כנו והמשיך להוציא אל מחוץ לחוק הומוסקסואליות בגרמניה עד לשנת 1969, ולא הוסר לחלוטין עד לשנת 1994.

הוועדה המדעית-הומניטרית הוציאה לאור את ה"השנתון לחקר דרגות-הביניים המיניות" (Jahrbuch für sexuelle Zwischenstufen), שבו נמסרו בין היתר דיווחים על פעילויות קהילתיות, ופורסמו בו מאמרים בעלי אופי ספרותי או פולמוסי. מהדורות של האלמנך יצאו באופן קבוע בין השנים 1899 ל-1923 (לעתים מדי שלושה חודשים), והמשיכו להתפרסם באופן ספוראדי עד לשנת 1933. [1]

בשיא פעילותה היו חברים בוועדה כ-500 איש, ושלוחות שלה פעלו בכ-25 ערים ברחבי גרמניה, אוסטריה והולנד. הוועדה התפזרה בשנת 1933, לאחר הרס המכון לסקסולוגיה, [2] שממנו פעלה הוועדה, בידי המפלגה הנאצית.

ביטול חוק איסור משכב זכר בישראל 1971-1988

את הדיון בהצעה לביטול החוק, פתח ח"כ אבנרי בנאום שבו ציטט מכתב של צעיר הומו שהתאבד ביריית אקדח, ובו ביקש סליחה מאמו על שאינו יכול עוד להתמודד עם התחושה התמידית שהוא מבצע פשע. "מה היה לסלוח לאותו נער חף מפשע - שכל אשמתו היתה שהתפתחה אצלו נטייה שאינה לפי הנורמה שלנו?", סיכם אבנרי את נאומו. "אם מישהו זקוק כאן לסליחה ולמחילה, הרי זה אנחנו, הנורמליים כביכול, המקיימים נידוי חברתי וחוק פלילי נגד אנשים חפים מפשע אלו. אין הם מזיקים לאיש. הומוסקסואליות אינה מידבקת. איש אינו מציע לעודד אותה או לשחרר מעונש מי שמפתה קטין או עושה מעשה בפומבי".

הצעתו של אבנרי נפלה, ונדרשו עוד 17 שנים עד שבוטל החוק במאסר 1988, גם אם די במקרה. הקהילה ההומוסקסואלית בישראל עשתה כבוד דרך משמעותית בשנים שחלפו מאז אותה הצעה לביטול החוק. ב-1975 הוקמה בתל אביב האגודה לשמירה על זכויות הפרט. ב-1976 הופיע אבי אנגל, היושב ראש הראשון של האגודה, בתוכנית טלוויזיה בפנים גלויות, ודיבר בגילוי לב על היותו הומו, וב-1979 התקיימה הפגנה של הומואים ולסביות בכיכר מלכי ישראל, בדרישה לשוויון זכויות. אבל בסופו של דבר לא היה זה מאבקה של הקהילה שהוביל באופן ישיר לשינוי המיחול.

לביטול החוק אחראית דווקא הלהטוטנות הפוליטית של שולמית אלוני, אז חברת כנסת מטעם מפלגת רצ. השינוי היה חלק מרפורמה בחקיקה שעסקה באונס, שהובילה ועדה מיוחדת בראשות אלוני, ואשר הגישה את המלצותיה כבר ב-1978. בעקבות ההמלצות, הניחה הממשלה את התיקון לחוק העונשין על שולחן הכנסת ב-1980, אך ההצעה נגנזה, ועלתה שוב רק כעבור שש שנים, ב-1986. ואולם אז, לא כללה הצעת שינוי החוק את ביטול הסעיף האוסר על קיום יחסים שלא כדרך הטבע. רק לאחר שאושרה בקריאה ראשונה במליאת הכנסת, חזר החוק לדיון בוועדת חוקה, חוק ומשפט, בראשותה של אלוני, ושם היא שונתה כך שתכלול את ביטול החוק האוסר על משכב זכר. כאשר אושרה ההצעה בקריאה שנייה ושלישית במאסר 1988, כנראה שהגורמים שהיו צפויים להתנגד לביטול הסעיף, ובראשם החרדים, לא שמו לב לשינוי הדרמטי לעומת הנוסח שעבר בקריאה ראשונה. יש הטוענים שהם דווקא היו מודעים לשינוי, אך העדיפו להתעלם ממנו, אולי מפני שלא צפו את השלכותיו על מידת הצלחתם של ההומואים לזכות בלגיטימציה חברתית.

התנגדות לכליאה של הומוסקסואלים בצ'צ'ניה 2017

ארגוני הקהילה הלהט"בית ברוסיה כמו ארגונים להט"בים שונים ברחבי העולם נרעשו וגינו לכליאתם ורציחתם של להט"בים בצ'צ'ניה. ארגונים רבים כתבו תכניות פעולה לעזרה (גם האגודה בישראל) ונענו לבקשת עזרה של ארגונים להט"בים ברוסיה להברחת להט"בים מצ'צ'ניה, מציאת מקומות מסתור, והעלאת מודעות לגבי מחנות הריכוז ורתיחתם של אזרחים צ'צ'נים.

תגובותיהם של הממשל הרוסי והצ'צ'ני כוללים בעיקר הכחשה של התופעה, ואף הכחשה של היותם צ'צ'נים להט"בים. דבר המקשה על אימות הפרטים ומתן סיוע ועזרה ממשית לאזרחים הנרדפים. בנוסף ישנה הסתה בוטה נגד אזרחים להט"בים וארגונים המנסים לעזור להם